

SLAGSCHADUW

DE THOMAS BERG-REEKS

De zaak Torfs
De blinde vlek
Dood in december
Het oog van de naald
Tot de dood ons scheidt...
Getekend vonnis
De mythe van Methusalem
Vermoorde onschuld
Voor wie de klok slaat
Over elk vergeten heen
Het gewicht van de haat
Want alles gaat voorbij, maar niets gaat over
Een tragisch verhaal
Van de hemel in de hel
De doden voorbij
Slagschaduw

BUITEN REEKS

Moord aan zee (kortverhaal)
Race tegen de klok (novelle)

Jo Claes

Slagschaduw

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

Graag uw reacties op
www.jo-claes.be
www.facebook.com/misdaadauteurjoclaes

© Jo Claes / Uitgeverij Houtekiet 2022
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, B-2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink
Foto omslag © Uschi Claes
Foto auteur © Hilde Taekels
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 918 0
e-ISBN 978 90 8924 477 2
D 2022 4765 8
NUR 330

Eerste druk februari 2022
Tweede druk april 2022
Derde druk mei 2022

Uitgeverij Houtekiet vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

*'On doit des égards aux vivants;
On ne doit aux morts que la vérité.'*

VOLTAIRE – LETTRE ÉCRITE SUR OEDIPE

Voor Rudi

Deel 1

Karlien Debraekeleer schrok toen ze de brief uit de brievenbus haalde en het handschrift op de enveloppe herkende. Was het dan toch waar wat men zei, dat restanten van je vroegere leven altijd aan de oppervlakte verschenen, ook al hadden ze jarenlang op de bodem van het verleden gelegen? De vraag riep, bijna tegelijkertijd, bij haar het beeld op van een vijver waarin plots een lijk kwam bovendrijven nadat het gewicht was losgeraakt waarmee het ooit verzwaard was geworden.

Verward schudde ze haar hoofd. Waar die bizarre associatie ineens vandaan kwam, was haar een raadsel, maar ze illustreerde wel hoezeer je denken werd beïnvloed door een eeuw aan filmbeelden.

Ze focuste haar aandacht opnieuw op de enveloppe, langwerpige, in een eigeelachtige kleur met daarop haar naam en adres in schuine, langgerekte letters waarvan sommige medeklinkers buitensporig hoog boven de rest uitstaken. Het handschrift was zo typisch dat ze er een eed op durfde te doen: dit had Jonathan, haar ex, geschreven. Ter controle draaide ze de enveloppe om, maar de naam van de afzender stond niet op de achterkant vermeld.

In de keuken nam ze een aardappelmesje en sneed de enveloppe open. Er zat alleen een filmticket in. De film heette *Slagschaduw* en werd vertoond in cinema ZED in Leuven. Het ticket, zag ze, was geldig voor de voorstelling van 20.00 uur op zaterdag 29 februari 2020, dat was binnen drie dagen.

Ze begreep het niet. Waarom stuurde Jonathan haar een filmticket? Ze waren intussen meer dan twee jaar gescheiden en al die tijd had ze niets van hem gehoord. Geen telefoontje, geen sms, geen mail. Ze wist dat hij zijn ontslag had ingediend bij de VRT en dat hij nog altijd in Leuven woonde, maar daarmee was zowat alles gezegd.

Ze schonk zich een kop koffie in, liep naar de woonkamer en klapte haar laptop open. In het balkje van Google tikte ze: SLAGSCHADUW. Aan de rechterkant van het scherm verscheen meteen de betreffende filmaffiche die uitblonk in eenvoud: alleen de contouren van een grote boom waren zichtbaar tegen de achtergrond van een donker wordende lucht waarin het laatste restje licht aan de horizon verdween. Boven de kruin van de boom stond de titel van de prent in grauwwitte hoofdletters waarvan de randen hier en daar stukjes misten alsof een rat eraan had geknaagd.

Ze las het tekstje onder de foto: *Slagschaduw is een Vlaamse film, geschreven en geregisseerd door Jonathan Van Cauwenbergh, die...*

Verrast liet ze zich tegen de leuning van de stoel zakken. Ze kon haar ogen niet geloven. Was het hem dan toch eindelijk gelukt! Hoe had hij dat voor elkaar gekregen? Heel hun huwelijk was gekentekend... of eigenlijk moest ze zeggen: overschaduwd... door Jonathans droom... nee, ook dat was niet het juiste woord... door zijn obsessie om een langspeelfilm te maken. Van beroep was hij regisseur bij de VRT, maar de reportages en documentaires die hij in binnen- en buitenland voor de zender maakte, beschouwde hij louter als werk, een broodwinning dus, meer niet. Het enige wat hem echt interesseerde, was zelf een film regisseren, een thriller, daar had hij zijn zinnen op gezet. Het was een van de belangrijkste oorzaken van hun problemen geweest.

Meteen maakte haar geheugen een draai van honderdtach-

tig graden en herinnerde ze zich de vele, pijnlijke discussies telkens als Jonathan met een scenario klaar was dat ze van hem moest beoordelen, ook al had ze daar geen zin in en wist ze op voorhand wat de gevolgen zouden zijn als ze eerlijk haar mening gaf. Maar daar stond hij op. Aan plastic bloemen, zei hij altijd, had hij niets. Hij wilde de waarheid, een met degelijke argumenten gefundeerde evaluatie van wat hij had geschreven. Ze was zijn eerste lezer en daarom zijn belangrijkste criticus.

De plots die hij bedacht waren steevast zwak, met gaten in de verhaallijn, psychologische tegenstrijdigheden in de karakters, onrealistische wendingen in de intrige. Eerst zweeg hij wanneer ze zei wat ze van het verhaal vond, als een gekwetst kind dat niet kon geloven wat het hoorde. Daarna, zodra de eerste schok was verwerkt, wierp hij een eindeloze sliert tegenargumenten op om de hare te ontcrachten, tot hij na een urenlange discussie terneergeslagen in zijn schrijfkamer verdween. Tijdens de daaropvolgende weken zei hij alleen het hoogstnoodzakelijke, een stilzwijgend lijden dat even plots ophield als het was begonnen. Ze wist wat dat betekende. Hij was opnieuw op een verhaal aan het broeden.

Na een aantal – ze kon zich niet meer herinneren hoeveel – van zulke pogingen die met de jaren aanleiding gaven tot steeds meer onderlinge wrevel, stelde ze voor dat hij het scenario aan iemand anders overliet, een professional, een thrillerauteur die bewezen had dat hij over voldoende talent beschikte om een spannend verhaal op papier te zetten.

Schrijven, pleitte ze, was een vak op zich. Waarom dan geen tandem vormen? Een ander zou het scenario voor zijn rekening nemen, hij kon de regie voeren. Maar daar wilde hij niet van weten. De film moest van hem zijn, van hem alleen. Ze had het vaak spottend zijn Woody Allen-complex genoemd.

Bovendien was er een bijkomend probleem. Een langspeelfilm maken kostte veel geld, hoe ging hij dat financieren? Zijn loon bij de VRT was niet slecht, maar evenmin van dien aard dat ze veel konden sparen. Er was de lening van het huis die moest worden afbetaald, het dak dat dringend aan vervanging toe was, de vaste kosten elke maand, de huur van haar atelier in de Broekstraat waar ze haar eigen zaak had.

Ze verdiende goed haar brood met het herstellen van violen, altviol en cello's, maar ook dat tweede inkomen was onvoldoende om genoeg geld bij elkaar te krijgen om een film te produceren. Tot Jonathan toevallig op een idee kwam waarmee het financiële vraagstuk kon worden opgelost, al was er van zijn plan nooit iets terechtgekomen, daar had een ander probleem voor gezorgd. Omstreeks die tijd was ze hopeloos verliefd geworden op een andere man.

In tegenstelling tot wat Jonathan dacht, was het haar niet gemakkelijk gevallen om een punt achter hun huwelijk te zetten. Achttien jaar was een hele hap uit je leven, daar trok je niet zomaar een streep onder. Misschien, dacht ze soms, had ze nooit de stap gezet als er kinderen geweest waren, maar daar had Jonathan niet van willen weten. In het begin had ze zich bij zijn beslissing neergelegd en zich ter compensatie op haar zaak gestort met een inzet en een overgave waarvan ze niet wist dat ze die in zich had, maar naarmate de jaren vorderden, wrong het almaar meer dat ze haar wens niet had doorgedrukt terwijl Jonathan de zijne met fanatieke vasthoudendheid bleef najagen.

Ze had nooit begrepen waar hij die rotsvaste overtuiging vandaan haalde dat het zijn recht was om hun hele, gezamenlijke leven te doen draaien rond de realisatie van zijn droom, maar dat onderwerp was niet bespreekbaar en als ze het toch eens te berde bracht, werd hij meteen boos en ontkende bij

hoog en laag dat hij die mening was toegedaan, ook al sprak zijn hele doen en laten dat tegen.

De gevolgen bleven niet uit. Omdat er geen schot kwam in zijn plannen, raakte Jonathan stilaan gefrustreerd waardoor hun relatie almaar meer onder druk kwam te staan. Overdag deed hij vakkundig zijn werk op de VRT, maar thuis was hij afstandelijk en humeurig, zodat ze beetje bij beetje van elkaar begonnen weg te groeien en hun huwelijk langzaam maar zeker vervlakte tot een toestand zonder enige pit of spanning. Ze maakten geen plannen meer voor de toekomst, gingen nog zelden op reis en hadden nauwelijks of geen seks. Op den duur zag ze hem liever op buitenlandse reportage vertrekken dan ervan terugkomen en vroeg ze zich steeds vaker af wat haar ooit zo in deze man had gefascineerd.

Karliën voelde hoe de herinneringen de oude irritaties nieuw leven inbliezen. Geërgerd dwong ze zichzelf aan iets anders te denken en daarbij verschoof haar blik van het computerscherm naar het filmticket op het tafelblad. Jonathans boodschap was duidelijk: ga kijken naar wat ik heb gemaakt. Aan de andere kant kon ze moeilijk geloven dat het hem er alleen om te doen was dat ze zijn film zag. Jonathan kennende zat er een bijkomende bedoeling achter het manoeuvre, de vraag was welke? Wilde hij haar onder de neus wrijven dat ze hem had onderschat? Dat haar kritiek al die jaren ongefundeerd was geweest en ze nooit voldoende vertrouwen in zijn kunnen had gehad? Was dit met andere woorden een omfloerst verwijt? Iets in de aard van: zie je wel, nu jij er niet meer bent om me af te remmen, is het me gelukt.

Als dat zijn beweegreden was om haar het ticket te sturen, vertikte ze het om naar de film te gaan kijken. Ze had het zo al moeilijk genoeg en bovendien hield ze niet van thrillers. Al dat bloed en geweld, daar had ze een regelrechte afkeer van.

Slagschaduw had hij zijn film genoemd. Ze vroeg zich af wat de titel betekende en waarom er alleen een boom op de affiche stond. Zoiets was toch allesbehalve uitnodigend om naar de prent te gaan kijken?

Ze richtte haar aandacht weer op het scherm en las de rest van het tekstje: *Slagschaduw ging op 9 februari 2020 in Gent in première en kreeg unaniem lovende kritieken. In interviews noemde de regisseur zijn film een psychologisch drama dat...*

Voor de tweede keer stokte haar blik. Een psychologisch drama! Dus geen thriller? Dat was toch altijd het plan geweest, elk scenario dat Jonathan ooit op papier had gezet, kon worden gelezen als een verhaal van bloed en wraak. Wat had hem van idee doen veranderen? En waar ging de film dan wel over?

Ze verschoof de cursor naar links en klikte op het eerste item dat de zoekmachine aanbood: SLAGSCHADUW (FILM) – WIKIPEDIA.

De inleiding sloeg ze over, die bevatte dezelfde informatie als wat onder de affiche stond. Een beetje lager vond ze de korte inhoud: *Jonas en Katoe wonen in een dorp. Op een dag wordt de oude villa naast hun huis verkocht aan David en Michèle. Het vervalven pand wordt gerenoveerd, het in onbruik geraakte zwembad in ere hersteld. Er is slechts één probleem: in de tuin van Jonas en Katoe staat een grote boom die een hinderlijke schaduw werpt op het terras van de nieuwe burens. David vraagt om de boom om te hakken, Jonas weigert. Langzaam maar zeker onttaardt het geschil tussen de twee mannen in een psychologisch steekspel met verregaande gevolgen.*

Inderdaad, geen thriller. Dat was alvast een pluspunt, al bleef het onbegrijpelijk dat Jonathan een dergelijk onderwerp voor zijn film had gekozen. Was dat de reden waarom hij haar het ticket had opgestuurd? Ze had er bij hem vaak genoeg op aangedrongen om een ander soort verhaal te schrijven, maar daar was hij nooit op ingegaan. Misschien wilde hij haar tonen

dat hij haar raad uiteindelijk had opgevolgd. In dat geval was ze al meer geneigd om naar de film te gaan kijken.

Ze liep naar de keuken voor een tweede kop koffie. Op het aanrecht lag de langwerpige enveloppe in die belachelijk gele kleur. Voor de zekerheid keek ze er nog eens in. Waarom had Jonathan niet een kort briefje toegevoegd? Een paar woorden maar, dat was voldoende geweest om zijn bedoeling duidelijk te maken. Of had hij dat niet gedurfd nadat hij zelfs niets van zich had laten horen toen Mathieu was overleden? Dat was intussen een jaar geleden en nog altijd was de wond in haar ziel niet geheeld.

Karliën kneep haar ogen dicht bij de herinnering aan de onmenselijke pijn die het ongeval had veroorzaakt dat Mathieu het leven had gekost. Maandenlang waren de dagen als in een waas aan haar voorbijgegaan en al die tijd was ze geen enkel ogenblik veilig geweest voor dat verstikkende gevoel van een verdwenen werkelijkheid die haar leven eerst opnieuw kleur had gegeven, maar haar daarna voorgoed was ontnomen.

Hoe, had ze zich ontelbare keren afgevraagd, moest ze ooit op kunnen tegen de overweldigende leegte die zich van haar bestaan had meester gemaakt, tegen het gapende gat dat het verlies had geslagen en tegen de ontkenning die haar ondanks alles parten bleef spelen? Elke ochtend opnieuw werd ze wakker met dezelfde gedachte, dat ze Mathieus dood had gedroomd, maar al na enkele seconden beseftte ze dat het geen nachtmerrie was geweest, maar brute realiteit en dan leek het plots onmogelijk om op te staan, zich aan te kleden en aan de dag te beginnen. Hoe ze die eerste weken en maanden had overleefd, was haar achteraf gezien een raadsel. Het enige wat ze nog wist, was dat ze er onophoudelijk naar had gesnakt dat de dagen die achter haar lagen, zouden oplossen in een vredige vergetelheid en dat de dagen die nog moesten komen, werden verzacht door een bevrijdende berusting.

Sinds kort ging het een beetje beter met haar en was ze erin geslaagd om haar leven weer op te nemen, stap voor stap, met vallen en opstaan, tot ineens het filmticket opdook en haar moeilijk bevochten vrede met het verleden dreigde te ondermijnen. Was dat Jonathans bedoeling? De wond weer openrijten? Nee, dat kon ze moeilijk geloven, hoewel ze vermoedde dat hij het haar nog altijd niet had vergeven dat ze een relatie was begonnen met zijn beste vriend.

Mathieu werkte als cameraman bij de VRT, zo hadden hij en Jonathan elkaar vier jaar geleden leren kennen toen ze voor het eerst samen op buitenlandse reportage werden gestuurd. Van collega's waren ze binnen de kortste keren boezemvrienden geworden die dezelfde passie deelden: ze waren alle twee enthousiaste wielierliefhebbers die elk weekend met hun racefietsen een kilometerslange tocht maakten, van kop tot teen gekleed als professionele renners, iets wat ze altijd een belachelijk gezicht had gevonden.

Mathieu was getrouwd met Annelies, een apothekeres, en samen hadden ze twee tienerzonen. Hij was een zachte en mee-gaande man, een heel ander type dan Jonathan. Die kon ook lief en zacht zijn, maar tegelijkertijd was hij heftig en wispelturig, wat dikwijls voor problemen in hun huwelijk had gezorgd. Vrij snel was ze erachter gekomen dat Mathieu een operaliefhebber was en omdat noch Jonathan noch Annelies van opera hield, waren zij en Mathieu ermee begonnen om samen naar voorstellingen te gaan, meestal in Brussel, soms in Antwerpen of Luik.

Tijdens de gesprekken achteraf had Mathieu haar na verloop van tijd toevertrouwd dat zijn huwelijk nog maar weinig voorstelde. Annelies had veel last van migraine en dat maakte haar vaak ongenietbaar. Bovendien had ze een heel dominant karakter waar Mathieu niet tegenop kon en dat geregeld tot conflicten leidde waar hij zwaar onder leed. Een van de vele verwijten

die Annelies hem onophoudelijk maakte, was dat hij rookte en ze zette hem voortdurend onder druk om daarmee te stoppen, net als met fietsen trouwens, want hij had al zijn hele leven last van hartritmestoornissen. Omdat het een milde vorm was van de kwaal, hadden de artsen hem verzekerd dat fietsen geen kwaad kon en daarom ging hij er gewoon mee door, net als met roken overigens en dat had dan weer tot gevolg gehad dat Karlien er zelf opnieuw mee was begonnen, iets waar Jonathan zich vreselijk boos om had gemaakt.

Het was een van de vele ruzies geweest die steeds vaker hun huwelijk ontsierden en soms zo hoog opliepen dat ze er radeeloos van werd. Daar kwam nog eens bij dat ze in die periode de ene tegenslag na de andere te verwerken kregen. Haar vader stierf aan pancreaskanker; Jonathan belandde in het ziekenhuis nadat een motorrijder hem had omvergereden; in hun huis werd ingebroken en al de juwelen die ze van haar grootmoeder had geërfd, werden gestolen; haar zus raakte verwickeld in een vechtscheiding en deed voortdurend een beroep op haar; zij veroorzaakte op een avond een ongeval waarbij ze de auto total loss reed.

Het leek wel alsof een hogere macht het op hen had voorzien en hun de ene calamiteit na de andere op het dak stuurde waardoor de spanningen tussen hen nog hoger opliepen en het aantal ruzies toenam. Het gevolg was dat ze uit zelfbehoud meer en meer afstand nam van Jonathan, terwijl ze voelde hoe ze tegelijkertijd dichterbij Mathieu groeide. In hem had ze een lotgenoot gevonden, een gelijkgestemde ziel, zacht en inschikkelijk. Wat ze bij hem vond, ontbrak allang in haar huwelijk en de kans om dat gemis op te vullen schiep een onverwacht toekomstbeeld, een glimp van een beter leven.

Wat had dan uiteindelijk de doorslag gegeven om bij Jonathan weg te gaan? Was het simpelweg Mathieu geweest

die geleidelijk aan een steeds groter deel van haar gevoelswereld had ingenomen? Nee, dat wilde ze niet accepteren. Er was meer geweest. Iets tussen haar en Jonathan. Iets in zijn karakter dat ze na al die jaren niet langer kon verdragen.

De verklaring die ze aan familieleden en vrienden gaf, kwam erop neer dat ze zich niet meer gelukkig voelde in haar huwelijk en dat had alles te maken met Jonathans persoonlijkheid. Naar de buitenwereld toe kwam hij over als een aardige en attente man, maar zijn heftige karakter had altijd met het hare gebotst en diep vanbinnen verweet ze hem dat hij nooit aan haar kindrewens was tegemoetgekomen. Dat was een oud zeer dat met de jaren als een kwaadaardig gezwel was gaan woekeren, maar zelfs dat was niet voldoende geweest om haar ertoe te brengen de stap te zetten. De finale klap werd veroorzaakt door iets anders en kwam op een ogenblik waarop ze al zover van Jonathan was weggedreven dat ze zich nog met moeite kon herinneren hoe het was geweest om verliefd op hem te zijn.

De aanleiding van de breuk had te maken met de opdracht die Jonathan had gekregen om een documentaire te maken over de vluchtelingenkampen op Samos, een Grieks eiland niet ver van de Turkse kust waar verschrikkelijke toestanden heersten op vlak van hygiëne, woonomstandigheden en medische bijstand. De ploeg bestond zoals gewoonlijk uit Jonathan als regisseur, Mathieu als cameraman en Hendrik, de geluidstechnicus, die ze alleen van naam kende. Dit keer echter was er een vierde persoon aan het groepje toegevoegd, een studente die Erika heette en stage liep op de VRT.

Toen Jonathan van de reis terugkwam, was hij diep getroffen door de ellende waarmee hij in de vluchtelingenkampen was geconfronteerd en dat gold eveneens voor Mathieu, maar tegelijkertijd was die enthousiast over de schoonheid van Samos met zijn ongerepte natuur, adembenemende vergezichten en

prachtige stranden. De eerstvolgende keer dat zij en Mathieu naar de opera gingen, stak hij uitvoerig de loftrumpet over het eiland en ter illustratie liet hij haar een reeks foto's zien die hij met zijn mobiel had gemaakt.

Het waren allemaal natuurbeelden, behalve één, daar stonden twee mensen op, maar zodra die foto verscheen, swipete Mathieu ze vliegensvlug weg. Wat hij deed, maakte haar achterdochtig en ze vroeg om de foto opnieuw te laten zien. Eerst probeerde hij er zich nog uit te praten met het smoesje dat de foto per ongeluk was genomen, maar toen ze bleef aandringen, had hij geen andere keus dan ze opnieuw op het schermpje te laten verschijnen.

Met sprakeloos ongeloof zag ze Jonathan op een strand staan, zijn arm om het middel van een blond meisje dat haar hoofd op zijn schouder liet rusten terwijl ze samen naar de ondergaande zon keken. Zowel hun houding als de sfeer die uit de foto sprak, liet niets aan de verbeelding over, dat besefte Mathieu ook, want hij had intussen een kleur gekregen en zat er gegeneerd bij. Ze vroeg wie het meisje was.

Het had heel wat overredingskracht gekost, maar uiteindelijk gaf Mathieu toe dat hij vermoedde dat er tussen Jonathan en Erika meer was geweest dan een louter professionele relatie. Niet dat hij hen in het openbaar iets had zien doen wat niet door de beugel kon, voegde hij er snel aan toe, alleen waren er bepaalde tekenen geweest... veelzeggende blikken, terloopse aanrakingen, dubbelzinnige opmerkingen die erop wezen dat...

Hij viel stil en herhaalde dat het niet meer was dan een vermoeden en dat hij zich wellicht vergiste.

Maar ze geloofde hem niet. Mathieu vermeed haar richting uit te kijken en smeekte haar om niets tegen Jonathan over de foto te zeggen. Hij wilde hun vriendschap niet in gevaar brengen, die was hem te dierbaar.

Haar eerste opwelling was om zijn verzoek van de hand te wijzen, maar toen ze zag hoe ongelukkig hij keek, beloofde ze te zwijgen. In plaats daarvan nam ze de eerste gelegenheid te baat om Jonathans mobiel te doorzoeken. Ze kende zijn pincode en in zijn belgeschiedenis vond ze verschillende telefoontjes van Erika die Mathieus vermoeden leken te bevestigen.

Een paar weken later zat er een prentbriefkaart in de bus, aan Jonathan gericht. Op de voorkant stond een zonsondergang, duidelijk een mediterrans zeezicht, al was de gebruikte postzegel Belgisch. De achterkant vermeldde waar de foto was genomen: KOKKARI – SAMOS. Naast het adres stond een eenregelig bericht in een rond, meisjesachtig handschrift: *Hieraan zal ik altijd blijven terugdenken. Erika.*

Het vreemde was dat ze zich minder gekwetst voelde dan verwacht en ze nam zich voor om Jonathan niet te confronteren met de telefoontjes en de ansichtkaart, dat zou toch alleen maar resulteren in een zinloos gesprek van welles en nietes. Ruzies waren er de afgelopen maanden al meer dan genoeg geweest en er bestond een andere manier om hem zijn ontrouw betaald te zetten. Ze wist dat Mathieu verliefd was op haar, dat had hij haar vaak genoeg met niet mis te verstane blikken en nauwelijks bedekte insinuaties laten verstaan, en zij van haar kant voelde zich even sterk tot hem aangetrokken. Tot nu toe was ze niet op zijn avances ingegaan, maar wat er op Samos was gebeurd, gaf haar een vrijeleide om eindelijk aan haar verlangens toe te geven.

De gelegenheid bood zich enkele weken later aan. Jonathan en Mathieu hadden begin juli een fietstocht gepland waar ze al lang naar uitkeken: een beklimming van de Mont Ventoux. Daarom had ze beslist om diezelfde week met haar zus op vakantie te gaan. Het was een georganiseerde groepsreis naar Verona, een stad die ze nooit eerder had bezocht en de repu-

tatie had een van de mooiste van Italië te zijn. Omdat zij en Jonathan zelf geen vakantie hadden gepland en haar zus er al maandenlang op aandrong om haar te vergezellen, was ze op het voorstel ingegaan.

Kort voor de afreis echter besloot Tine om de vakantie te annuleren. De aannemer die verantwoordelijk was voor de restauratie van het zeventiende-eeuwse pand dat ze na haar scheiding in Leuven had gekocht, liet het al maandenlang afweten en het werk had zoveel vertraging opgelopen dat Tine hem niet langer vertrouwde. Daarom bleef ze liever thuis, anders gebeurde er in de tussentijd weer niets en liepen de kosten nog hoger op.

Als compensatie stelde Tine voor dat Karlien het tweede ticket gebruikte om de reis met een vriendin te maken, iets wat ze in andere omstandigheden zeker had gedaan, maar nu zag ze in de onverwachte situatie een mogelijkheid om haar plan te verwezenlijken. Ze zei tegen haar zus dat ze op zo korte tijd niemand kon vinden om haar te vergezellen, waarop Tine de reis aan iemand anders cadeau deed omdat ze te lang had gewacht en de uiterste datum van de annuleringsverzekering was overschreden.

Mathieu van zijn kant liet Jonathan weten dat hij hun fietstocht moest afzeggen. Het gebeurde met de grootste spijt, verzekerde hij hem, maar Annelies liet hem geen keus. Met zijn hartprobleem vond ze het onverantwoord om een dergelijke beklimming te riskeren, daar kon ze onder geen beding mee instemmen, en Jonathan wist hoe ze was: ze zou hem het leven onmogelijk maken als hij toch ging.

Hun reis naar de Vaucluse werd dus gecancelld. Jonathan was zwaar ontgoocheld, tot hij iemand anders vond om met hem mee te gaan en de fietstocht toch kon doorgaan, terwijl zij zogenaamd met haar zus naar Verona vertrok, maar in wer-

kelijkheid met Mathieu naar Samos vloog. De regeling was perfect. Annelies was ervan overtuigd dat Mathieu naar Frankrijk was, Jonathan nam aan dat zij met Tine een week in Italië verbleef.

Karliën trok haar mondhoeken naar beneden bij de herinnering aan wat er was gebeurd toen ze nietsvermoedend, maar dolgelukkig van Samos waren teruggekomen. Annelies had ontdekt dat zij en Mathieu samen op reis waren geweest – hoe ze daarin was geslaagd, was ze nooit te weten gekomen. In elk geval had Annelies geen seconde gearzeld om Jonathan op de hoogte te brengen en bij hun thuiskomst werd zowel Mathieu als zij geconfronteerd met een stortvloed aan vragen en beschuldigingen.

Naar wat Mathieu haar achteraf had verteld, was Annelies compleet door het lint gegaan. Ze had het hele huis bij elkaar gegild, hem meer dan twee uur lang de huid vol gescholden en toen geëist dat hij stante pede zijn koffers pakte.

Jonathan had heel anders gereageerd, op een manier die ze niet had verwacht. Hij was boos en triest, maar hij had geen scène gemaakt. Als een geslagen hond zat hij tegenover haar aan de keukentafel, terwijl hij tientallen keren na elkaar, bijna als een mantra, zei dat hij niet kon geloven dat dit gebeurde, dat de vrouw van wie hij hield en die hem zo vaak de man van haar leven had genoemd, hem had bedrogen met zijn beste vriend.

Opnieuw en opnieuw vroeg hij naar een reden, naar iets wat hij kon begrijpen of dat tenminste een verklaring bood voor wat haar ertoe had gebracht om het ondenkbare te doen. Ze probeerde uit te leggen wat er de afgelopen twee jaar in haar was omgegaan, de almaar toenemende verwijdering, de vele conflicten, zijn volkomen andere visie op het leven, hun haaks op elkaar staande karakters...

Hij viel haar in de rede met het argument dat ze dat laatste vanaf het begin had geweten, iets wat ze niet kon ontkennen, maar ze zei dat ze nu een punt had bereikt waarop het haar allemaal te veel was geworden, hetgeen hij natuurlijk onmiddellijk in verband bracht met haar verliefdheid op Mathieu. Maar dat wilde ze niet toegeven. Mathieu was niet de oorzaak geweest, betoogde ze, hoogstens het gevolg. Aan zijn gezicht kon ze zien dat hij daar heel anders over dacht.

Voor het eerst verhief hij zijn stem terwijl hij afgaf op die goede vriend van hem, die hypocriet en aartsleugenaar, die hem had belogen en bedrogen. Hoe naïef was hij geweest, hoe goedgelovig en blind. Zijn vrouw en zijn beste vriend, een groter cliché was ondenkbaar. Hij wilde weten hoelang dit al aan de gang was en toen ze zei dat er vóór Samos nooit iets tussen hen was gebeurd, stiet hij een neerbuigend lachje uit en zei dat hij haar niet geloofde.

Uit zelfverdediging begon ze over zijn affaire met de stagiaire op Samos, maar hij schudde verward zijn hoofd en ontkende dat er iets tussen hem en het meisje was geweest, waar haalde ze in godsnaam dat idee vandaan? In al die jaren had hij haar geen enkele keer bedrogen, daarvoor hield hij te veel van haar.

Omdat ze Mathieu had beloofd niets over de foto te zeggen, verwees ze naar de ansichtkaart met het suggestieve zinnetje op de achterkant en naar de verschillende telefoontjes die ze in zijn mobiel had gevonden, maar Jonathan maaide met zijn arm haar beschuldigingen weg. Erika had hem een paar keer gebeld om hem te bedanken voor de stage en de goede quotering die hij haar had gegeven, meer niet, en hetzelfde gold voor de prentbriefkaart. De zonsondergang was bedoeld als herinnering aan de avondwandeling die ze hadden gemaakt op de laatste dag van de reis, dat was alles, de rest bestond alleen in haar fantasie.

Dit keer zei zij dat ze hem niet geloofde en na een marathon-gesprek van bijna vier uur stelde Jonathan haar voor de keus. Hij was bereid om de affaire te vergeten en het opnieuw samen te proberen, dat waren ze tenslotte aan elkaar verplicht na de twintig jaar dat ze elkaar kenden en waarin er vele mooie en gelukkige momenten waren geweest, of wilde ze dat ook ontkennen? Nee, dat wilde ze niet, dat kon ze trouwens niet, maar die tijd lag ver achter hen en...

Hij liet haar weer niet uitspreken en zei dat als ze hun huwelijk wilden redden, ze onmiddellijk met Mathieu moest breken, een andere mogelijkheid was er niet.

Ze schrok. Alleen al de gedachte om Mathieu nooit meer te zien, was zo ondraaglijk dat ze weigerde om op zijn eis in te gaan. Er viel een lange stilte. Met gebogen hoofd en een stem die trilde van emotie zei Jonathan dat hij geen andere oplossing zag. Ze moest kiezen: hij of Mathieu.

Haar antwoord, zag ze, had het effect van een mokerslag. Meteen vulden zijn ogen zich met tranen die minutenlang over zijn wangen rolden. Ze had hem nooit eerder zien huilen, maar ze liet niet toe dat ze door zijn verdriet werd vermurwd.

Moeizaam, als een oude man, duwde Jonathan zich ten slotte met de handen op de tafel overeind en verliet de keuken terwijl hij voor de zoveelste keer zei dat hij van haar hield en niet kon geloven dat ze dit deed.

Voor zover ze wist, had hij sinds die dag Mathieu nooit meer gezien of gesproken. Hij wilde, had hij gezegd, onder geen beding ooit nog de man onder ogen komen die zich zijn beste vriend had genoemd en intussen zijn vrouw en zijn leven had gestolen.

Zijzelf had Jonathan maar één keer meer ontmoet, bij de notaris waar enkele maanden later officieel een punt achter hun huwelijk werd gezet. Ze was geschrokken toen ze hem het

kantoor zag binnenkomen. Zijn gezicht was ingevallen, hij was graatmager geworden, van de energieke tred die hij vroeger had, was niets meer overgebleven.

Annelies van haar kant weigerde om te scheiden, tenzij dat gebeurde op haar voorwaarden. Zij en Mathieu hadden een prachtig, negentiende-eeuws herenhuis in het centrum van de stad. Op de benedenverdieping was de apotheek gevestigd, de andere etages bewoonden ze met hun twee kinderen. Bij een scheiding zou het pand verkocht moeten worden, want in haar eentje kon Annelies Mathieu niet uitkopen. Daarom eiste ze dat zij en de jongens vijf jaar lang in het huis konden blijven wonen, dat zou haar hopelijk voldoende respijt geven om het nodige geld bij elkaar te krijgen of desnoods een ander pand te vinden dat geschikt was om de apotheek in onder te brengen. Mathieu vond de regeling buiten verhouding en stelde daarom een compromis voor – drie jaar waarin het huis in onverdeeldheid bleef – maar daarmee was Annelies niet akkoord gegaan.

Haar en Jonathans huis werd voor een goede prijs verkocht en in dezelfde periode hadden Mathieu en zij een huurwoning gevonden waarin voldoende plaats was om haar beroep uit te oefenen. Het pand lag in de Strijdersstraat en had een groot souterrain waar ze haar zaak naar verhuisde, zodat ze geen huur meer moest betalen voor het atelier in de Broekstraat. De ruimte besloeg de hele oppervlakte van het kelderniveau en gaf uit op een grote tuin die een verdieping lager lag dan de straat.

Van Jonathan hoorde ze niets meer, maar dat kwam haar goed uit, want ze had zich hetzelfde voorgenomen. Achteromkijken had geen zin, dat was altijd al haar devies geweest. Af en toe vroeg ze zich weleens af hoe het met hem ging, maar die vraag verdrong ze meteen naar de achtergrond en in plaats daarvan betrapte ze er zichzelf geregeld op dat ze de neiging had om haar herinneringen aan Jonathan zo negatief mogelijk

te maken. Ze was zich daarvan bewust, maar liet het gebeuren. Ze was gelukkig nu en niets mocht dat geluk in de weg staan, geen wroeging of spijt, geen gedachte aan wat ooit was geweest en waar ze definitief komaf mee had gemaakt. Mathieu was de man naar wie ze altijd had gezocht, zonder hem kon ze zich het leven eenvoudigweg niet meer voorstellen, tot uitgerekend dát gebeurde en haar heerlijke, nieuwe wereld als een zeepbel uit elkaar spatte.